

stým úkonem procesním, nýbrž také prostředkem k uplatnění nároku, spočívajícího v právu hmotném. Dále jest poukázati na to, že zmeškání lhůt, v § 933 obč. zák. uvedených, má v zápětí následek hmotný, totiž ztrátu práva, uplatňovati nárok ze správy. Lhůty §u 933 obč. zák. nejsou tedy lhůtami procesními, nýbrž lhůtami práva hmotného. Tento názor jest podstatně podporován ustanovením čl. LII. uvoz. zák. k c. ř. s., dle něhož zákonné lhůty k podání žaloby nejsou civilním řádem soudním dotčeny ve svém běhu a trvání. Lhůty § 933 obč. zák. mimo to nejsou lhůtami promlčecími, nýbrž preklusivními lhůtami hmotného práva, jejichž doba předem jest určena s účinkem, že, uplynou-li, aniž práva bylo užito, nastává sama sebou ztráta práva toho, na rozdíl od lhůt promlčecích, při nichž právo jest předem neomezeno, ale pomíjí, jestliže nebylo ho užito v době zákonem určené. Podobné preklusivní lhůty hmotného práva obsaženy jsou v §§ 158, 384, 392 a 1467 obč. zák. Obecný zákoník občanský neobsahuje ustanovení, že do lhůt v něm nařízených nemají býti vpočítány dny poštovní dopravy; zejména nebylo ustanovení takové obsaženo v § 902 obč. zák. starého znění a není obsaženo ani v § 902 znění nového. Nelze tedy přisvědčiti mínění dovolatelovu, že, dav posledního dne šestinedělní, v § 933 obč. zák. nařízené lhůty žalobu na poštu, dodržel lhůtu onu. Okolnost, že žalobce nebydlí v místě soudu procesního prvé stolice, jest vzhledem na hořejší úvahu nedůležitá. Žalobní lhůta při vadách dobytka jest podle nového znění § 933 obč. zák. ovšem mnohem kratší, než byla původní zákonná lhůta žalobní. Z toho však dovolatel nemůže ničeho vyvozovati pro své mínění, neboť nové znění zákona jest jasné, neobsahuje nijakého omezení ani výhrady a podle motivů cís. nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák., obsahujícího nové znění §u 933 obč. zák., byla dřívější lhůta zákonná pro žaloby toho druhu příliš dlouhá, což mělo za následek nejistotu celého obchodování s dobyt- kem, což zase mělo vliv na ceny, pročež cís. nařízení čís. 69 ř. zák., zvané třetí novelou k obč. zák., snížilo původní zákonnou lhůtu žalobní při vadách dobytka na 6 neděl, vyhovujíc návrhům, v poslanecké sněmovně opětně vzneseným, a řídíc se ustanovením § 490 obč. zák. pro německou říši.

Čís. 420.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Nepřípustným jest ustanovení společenské smlouvy, dle něhož jednatele zastupují společnost zpravidla samostatně, v jistých případech však kolektivně.

(Rozh. ze dne 24. února 1920, RI 78/20.)

Rejstříkový soud povolil zápis společnosti s r. o., jejíž smlouva stanovila v čl. X., že jednatele zastupují na v e n e k společnost každý samostatně, že však v případech, kde společnost na sebe bere závazek, přesahující 50.000 K, musí oba jednatele se o tom dohodnouti a s m l o u v u p o d e p s a t i, výjimku že lze učiniti pouze v naléhavých případech. Re k u r s n í s o u d, vyhověv stížnosti finanční prokuratury, uložil spo-

lečnosti, by smlouvu společenskou v čl. X. ve lhůtě, která jí rejstříkovým soudem stanovena bude, uvedla v soulad s § 18 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., jinak že bude z rejstříku obchodního vymazána. Důvody: Společnost s ručením obmezeným jest na venek naproti třetím osobám zastupována jednatelem. Způsob zastupování jednatelů může býti smlouvou společenskou upraven a, kdyby takové úpravy nebylo, řídí se zastupování právo jednatelů ustanov. § 18 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Zastup. právo jednatelů na venek může smlouvou společenskou se zřetelem k § 18 cit. zák. upraveno býti toliko jednotně a, má-li společnost více jednatelů, rozhoduje smlouva společnostní, má-li právo každý z jednatelů samostatně zastupovati společnost nebo všichni neb alespoň někteří společně — není však přípustno, by jednatelé, ku samostatnému zastupování společnosti oprávnění, zároveň byli povoláni ku kolektivnímu zastupování společnosti. To by znamenalo omezování práva zastupování jednatelů oprávněných ku samostatnému zastupování společnosti, a bylo by tedy takové ustanovení nepřípustné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

D ů v o d y:

Zákonným pravidlem jest kolektivní zastoupení všech jednatelů. Smlouva může však stanoviti něco jiného, tedy samostatné zastoupení jako výjimku z pravidla. Odporuje však zákonu (§ 18 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.), stanoví-li smlouva samostatné a kolektivní zastoupení jednatelů zároveň. Zastoupení, jak ve smlouvě jest upraveno, ohrožovalo by právní bezpečnost, ježto by v jednotlivém případě muselo býti šetřeno, o jaké závazky jde a jakého zastoupení je třeba.

Čís. 421.

Příslušnost opatrovnického soudu řídí se dle předpisů §u 109 j. n. i v tom případě, předsevzal-li před tím jiný soud ojedinělé úřední jednání, spadající do oboru působnosti opatrovnického soudu.

(Rozh. ze dne 24. února 1920, RI 82/20.)

Okresní soud pro Horní Nové město v Praze schválil v roce 1917 smír, uzavřený dobrovolně rozvádějícími se manželi K-ovými, již bydleli tehdy v obvodu tohoto soudu, dle něhož měl nezl. Jan K. do svého pátého roku zůstatí ve výchově u matky. V roce 1919 žádal otec, bydlící nyní na Král. Vinohradech, u okresního soudu na Král. Vinohradech, by mu byl syn dán do výchovy. Okresní soud žádosti jeho vyhověl. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by věc postoupil k příslušnému jednání okresnímu soudu pro Horní Nové město v Praze jako soudu opatrovnickému, po případě by si dal od tohoto soudu opatrovnictví nad nezletilým Janem K-em po rozumu §u 111 j. n. dříve postoupiti a pak znova rozhodl. D ů v o d y: Stížnost jest důvodnou, pokud vytýká nepřislušnost okresního soudu na Král. Vinohradech k rozhodnutí této záležitosti. Jak ze spisů okresního soudu pro Horní Nové město v Praze na jevo jde, schválil tento soud usnesením ze dne 1. března 1917 vrchnoopatrovnicky narovnání mezi stranami ohledně příští výchovy nezl. Jana K. Tím, třeba zvláštní spisy opatrovnické proti před-